

chưa đành dứt bỏ

*lên cao ngó phận tôi buồn
nửa yên phần cạn nửa luôn dấu rêu
tóc tôi đen trắng tiêu điều
lời tôi phủ một rặng chiều tư duy
giữa tàn cây lụi biết chi
tương lai đã chán bước đi ngặt nghèo
ở đây ăn quán ngủ lều
chòm cây dưới tỉnh đậm nhiều tiếc thương*